

[Svend Auken]

Jeg vil gerne sige tak for den tilslutning, forslaget har fået her i dag. Jeg vil først sige tak til SFs og VS' ordførere, som har sagt ja til forslaget, som det foreligger, selvfølgelig med de modifikationer, som der altid må være, når man skal have realiseret et forslag i et samarbejde mellem flere partier.

Må jeg også sige tak til det lille, men ikke nødvendigvis dårligste regeringsparti, nemlig kristeligt folkeparti, som jeg synes tog meget, meget positivt imod forslaget. I det kommende udvalgsarbejde har vi jo al mulig grund til at kunne håbe på kristeligt folkeparti, hvis der skal skabes flertal for at gøre noget ved ungdomsarbejdsløsheden efter de retningslinjer, der her er lagt frem.

Jeg vil også godt sige til den radikale ordfører, at jeg i modsætning til hr. Waldorff tror, at den radikale ordfører er oprigtig, når han på sit partis vegne siger, at han gerne vil gøre noget til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden. Jeg tror i øvrigt, alle, der har haft ordet her i dag, er oprigtige, når de siger det. Men det kræver altså for de radikale, at de siger, at socialdemokratiet skal være med, og at der er et flertal for en forstærket indsats. Ellers viser al erfaring under denne regering, uanset at undervisningsministeren formentlig er en af de bedre i så henseende i forhold til andre partier i folketinget, at der ingen realitetsforhandlinger kommer, medmindre regeringen frygter, at der er et flertal, som kan påtvinge dem en anden løsning end den, de selv ønsker sig. Der kommer ingen forhandlinger.

Når vi overhovedet sidste forår fik forhandlinger om ungdomsarbejdsløsheden, ved enhver, at det var, fordi det radikale venstre sagde, at man ikke ville være med til at afskaffe lov nr. 488. Hvis ikke det radikale venstre havde givet det signal, havde vi overhovedet ingen drøftelser haft. Vi ved også, at i samme sekund drøftelserne omkring lov nr. 488 var udtømt, så ophørte forhandlingerne med regeringen.

Jeg står her med oversigten over de forslag til finansloven, som direkte vedrører bekæmpelsen af ungdomsarbejdsløsheden, som undervisningsministeren og navnlig undervisningsministerens kollega arbejdsministeren, som vi savner her i dag, som vi stort set savner hele folketinget her i dag, har fremsat vedrørende ungdomsarbejdsløsheden.

Det, der indeholdes i regeringens forslag, er jo stort set en nedskæring af indsatsen på en række af de områder, der omfatter de allersvageste grupper: det er på det beskæftigelsesmæssige område, og det er med hensyn til de særlige foranstaltninger i forhold til de svage grupper.

Jeg tvivler ikke på, at undervisningsministeren har en positiv vilje til at gøre noget for de unge, men jeg tvivler meget på hans evne til at omsætte dette til resultater, medmindre et flertal i folketinget siger, at de vil gøre noget ved problemet.

Ungdomsarbejdsløsheden er det danske samfunds største problem forstået på den måde, at det ikke bare rammer familier og de unge selv, men at det også på lang sigt rammer selve kittet, selve sammenhængen i vort samfund. Derfor har tidligere regeringer jo prioriteret ungdomsarbejdsløsheden meget højt, og man må også nok sige om den nuværende regering, at når det gælder spørgsmålet om udbygning af uddannelsesmuligheder, har man dog dér også vist en positiv holdning.

Hvordan ser det så ud, hvis vi skal prøve at gøre en smule status for de unges situation? Vi står fortsat over for meget store problemer for unge mennesker. Men sammenligner man Danmark med en række andre lande, som vi normalt kan sammenligne os med, har vi trods alt magtet en indsats over for ungdomsarbejdsløsheden, som det er værd at bygge videre på. Jeg vil bare nævne et par tal for at illustrere dette:

I Danmark udgør i kraft af meget store fødselsårsgange de unge under 25 år ca. 20 pct. af de erhvervsaktive. Deres andel af de arbejdsløse er større, og derfor skal der altså også af den grund gøres en forstærket indsats for at bekæmpe ungdomsarbejdsløsheden, der udgør 25 pct., altså hver fjerde under 25 er arbejdsløs.

I Frankrig, som har levet under borgerligt styre i hele den samme periode, udgør de unges andel af den samlede arbejdsstyrke 14 pct., men deres andel af de arbejdsløse udgør 48 pct.

I Danmark er der altså tale om en lidt større ungdomsarbejdsløshed end den almindelige arbejdsløshed. I Frankrig derimod er der tale om tre til fire gange så høj arbejdsløshedsrisiko, hvis man er under 25 år. Der